

Дѣйствие II.

ТИРАНИНЪ.

I.

Въ палатите на Тиверия. Стѣните обработени съ бронзовъ хиста и съ испъкнали изображения на различни митологически сѣбития: хрустални колонни, сребарни кресла и столове. Тиверий лѣжи на богато лѣговище, обвѣсено отъ едната страна съ губеръ. До него сѣди Сеянъ.

Тиверий.

Моята скѣрбъ е неизлѣчима, както е невжзвратима загубата на моятъ Друзъ, Ахъ, ако да би било справедливо, че сѣнките на умрѣлите са явяватъ на живите! Защо и моятъ синъ да ма не посѣти баремъ на единъ мигъ, въ едно леко сновидение? Азъ изгубвамъ вече вѣрата въ боговете, — азъ са скланямъ камъ мъдростъта на Епикура: сичкото е работа на случаятъ; иначе, ако да би сѣществувале богове, то тие не би ми отиѣле преждевременно синътъ, а по-скоро би хвърлили въ мрачниятъ гробъ мене — изнѣмоцялъ отъ години и отъ несполуки. Сеяне! напразни сѣ твоите усилия да ма развеселишъ. Както потокътъ, който, като го подпищатъ, по-силно са стреми да разкъса преградите и реве — така и моята скѣрбъ: колкото повече ти искашъ да я потулишъ съ своето